

Symbol, który wydaje się niepozorny... a zawiera wieki teologii

Każdego roku, w samym sercu Rzymu, odbywa się ceremonia, która pozostaje niezauważona dla większości katolików. Podczas gdy świat skupia się na debatach doktrynalnych, konklawe lub wielkich celebracjach liturgicznych, mała grupa baranków jest przyprawiana, aby je pobłogosławić.

Na pierwszy rzut oka wydaje się to malowniczą, niemal anegdotyczną tradycją. Jednak te baranki dostarczają później wełny, z której zostanie wykonany jeden z najważniejszych elementów liturgicznych w całym Kościele katolickim: **pallium**.

Ta prosta biała wstęga z wełny zostanie następnie nałożona przez papieża nowym arcybiskupom metropolitom na całym świecie. To, co wydaje się zwykłym ornamentem liturgicznym, jest w rzeczywistości głęboką katechezą o Chrystusie Dobrym Pasterzu, o ofierze, jedności Kościoła i duchowej odpowiedzialności tych, którzy rządzą ludem Bożym.

Historia pallium przypomina nam coś, o czym nasza epoka często zapomina: w Kościele symbole nigdy nie są jedynie dekoracyjne. Każda nić mówi o wiecznej prawdzie.

Czym dokładnie jest pallium?

Pallium to biała wełniana wstęga noszona na ramionach arcybiskupa.

Tworzy ona okrąg wokół szyi, z dwoma pasami opadającymi z przodu i z tyłu. Jest ozdobiona czarnymi krzyżami i mocowana szpilkami liturgicznymi.

Tylko papież i arcybiskupi metropolici mają prawo je nosić.

Nie jest to jedynie odznaka honorowa.

Jest to widzialny znak:

- komunii ze Stolicą Piotrową,
- udziału w misji pasterskiej Chrystusa,
- władzy sprawowanej w imieniu Kościoła,
- odpowiedzialności za troskę o dusze.

Gdy arcybiskup otrzymuje pallium, publicznie przyjmuje duchowy ciężar prowadzenia owczarni powierzonej mu przez Boga.

To nie jest nagroda.

To krzyż.

Początek zagubiony w starożytności chrześcijańskiej

Historycy nie potrafią z całkowitą pewnością ustalić, kiedy pojawiło się pallium.

Jednak wzmianki o podobnym szacie znajdują się już w pierwszych wiekach chrześcijaństwa.

Już w IV i V wieku dokumenty wspominają o tego typu szacie używanej przez biskupa Rzymu.

Z czasem zaczęto ją również przyznawać niektórym biskupom jako znak szczególnej komunii z papieżem.

W średniowieczu stała się insygnium zarezerwowanym dla arcybiskupów metropolitów.

Otrzymanie pallium oznaczało, że arcybiskup sprawuje swoją władzę legalnie w jedności z Rzymem.

Praktyka ta stopniowo się utrwaliła, aż stała się jedną z najważniejszych ceremonii w życiu biskupim.

Dlaczego jest wykonane z wełny?

Tutaj spotykamy jeden z najbardziej fascynujących aspektów tego symbolu.

Kościół nie wybrał złota.

Nie wybrał srebra.

Nie wybrał drogich kamieni.

Wybrał wełnę.

I nie przypadkiem.

Wełna odnosi się bezpośrednio do owiec i baranków.

Innymi słowy, prowadzi natychmiast do Chrystusa.

Gdy widzimy pallium, powinniśmy pamiętać słowa św. Jana Chrzciciela:

„Oto Baranek Boży, który gładzi grzech świata” (J 1,29).

Cała władza w Kościele rodzi się z ofiary Chrystusa.

Arcybiskup nie rządzi dlatego, że jest potężny.

Rządzi, ponieważ uczestniczy w posłudze Pasterza, który oddał życie za owce.

Dlatego symbol ten wykonany jest z wełny.

Władza kościelna zawsze musi być przyobleczona w pokorę, ofiarę i miłość pasterską.

Baranki św. Agnieszki

Tutaj historia staje się szczególnie interesująca.

Każdego roku, w okolicach święta Santa Inés, przedstawiane są dwa baranki do pobłogosławienia.

Związek między św. Agnieszką a barankami ma głębokie znaczenie symboliczne.

Łacińskie imię Agnieszki to *Agnes*.

Istnieje również fonetyczne podobieństwo do łacińskiego słowa *agnus*, które oznacza „baranek”.

Od starożytności chrześcijańskiej św. Agnieszka często przedstawiana jest z barankiem.

Ale symbolika wykracza daleko poza prostą grę słów.

Młoda rzymska męczennica oddała życie za Chrystusa z heroiczną czystością i wiernością.

Jak baranek prowadzony na ofiarę, pozostała wierna aż do śmierci.

Dlatego błogosławione baranki jednocześnie przypominają:

- Chrystusa, Baranka Bożego,
- św. Agnieszkę, wzór wierności,
- pasterzy Kościoła powołanych do ofiary.

Od baranka do pallium

Po błogosławieństwie baranki są powierzane zakonnicom.

Gdy nadejdzie odpowiedni moment, ich wełna zostaje użyta do wykonania nowych palliów.

Ta przemiana ma głębokie znaczenie duchowe.

Wełna pochodzi od zwierzęcia, które symbolizuje niewinność, łagodność i ofiarę.

Następnie staje się szatą, która spocznie na ramionach tych, którym powierzono odpowiedzialność prowadzenia ludu Bożego.

Nic nie jest przypadkowe.

Kościół w sposób wizualny naucza, że prawdziwy pasterz musi upodabniać się do Baranka.

Nie do władcy tego świata.

Nie do polityka.

Nie do przedsiębiorcy.

Nie do zdobywcy.

Do Baranka.

Dobry Pasterz i owca na ramionach

Istnieje jeszcze inny niezwykle wymiar teologiczny.

Wielu badaczy podkreśla, że kształt pallium przypomina tradycyjny obraz Dobrego Pasterza niosącego owcę na ramionach.

Jest to bardzo starożytne przedstawienie, obecne już w katakumbach chrześcijańskich.

Jezus powiedział:

„Ja jestem dobrym pasterzem. Dobry pasterz oddaje życie za owce”
(J 10,11).

I także:

„Będzie jedna owczarnia i jeden pasterz” (J 10,16).

Gdy arcybiskup nosi pallium, Kościół nieustannie przypomina mu jego misję.

Nie panować.

Nie szukać prestiżu.

Nie gromadzić władzy.

Lecz nieść na ramionach dusze, które zostały mu powierzone.

Komunia z Piotrem

Jedną z najważniejszych funkcji pallium jest ukazanie jedności z następcą św. Piotra.

Chrystus powiedział do San Pedro:

„Ty jesteś Piotr i na tej skale zbuduję mój Kościół” (Mt 16,18).

Pallium widzialnie wyraża tę komunie.

Dlatego arcybiskup nie może po prostu kazać go sobie wykonać.

Musi je otrzymać z Rzymu.

Musi je otrzymać w jedności z papieżem.

Ten szczegół zawiera fundamentalną lekcję dla naszych czasów.

Kościół nie jest federacją niezależnych wspólnot.

Nie jest też zbiorem prywatnych opinii.

Jest widzialną wspólnotą zjednoczoną wokół wiary apostoelskiej.

Pallium nieustannie przypomina tę rzeczywistość.

Czarne krzyże pallium

Tradycyjne pallium jest ozdobione kilkoma czarnymi krzyżami.

Te krzyże przypominają prawdę, którą współczesny świat często unika.

Każda władza chrześcijańska wiąże się z cierpieniem.

Kto otrzymuje urząd kościelny, nie otrzymuje tylko przywilejów.

Otrzymuje odpowiedzialność.

Otrzymuje ofiary.

Otrzymuje obowiązek zdania sprawy przed Bogiem z powierzonych mu dusz.

Haftowane krzyże milcząco głoszą, że żaden pasterz nie może oddzielić się od tajemnicy Krzyża.

Lekcja dla wszystkich wiernych

Błędem byłoby sądzić, że pallium jest symbolem ważnym jedynie dla biskupów i arcybiskupów.

W rzeczywistości zawiera ono naukę dla wszystkich chrześcijan.

Każdy ochrzczony posiada pewną formę odpowiedzialności duchowej.

Rodzice.

Katecheci.

Kapłani.

Osoby konsekrowane.

Nauczyciele.

Wszyscy są wezwani do odzwierciedlania miłości pasterskiej Chrystusa.

Pallium przypomina, że władza chrześcijańska nie polega na rządzeniu.

Polega na służbie.

Jezus nauczał:

„Kto chce być pierwszym między wami, niech będzie waszym sługą” (Mt 20,27).

To nauczanie jest głęboko kontrkulturowe.

Żyjemy w epoce obsesji na punkcie przywództwa rozumianego jako dominacja, sukces i prestiż.

Chrystus proponuje dokładnie coś przeciwnego.

Wielkość polega na służbie.

Ostrzeżenie dla naszych czasów

Kryzys władzy, którego doświadcza współczesny świat, dotyczy również Kościoła.

Wielu nie rozumie już znaczenia posłuszeństwa, komunii i odpowiedzialności pasterskiej.

Pallium stanowi opatrnościową korektę.

Uczy nas, że prawdziwa władza:

- pochodzi od Boga,
- jest skierowana na dobro wspólne,

- wymaga osobistej ofiary,
- musi być sprawowana w pokorze,
- opiera się na miłości.

Gdy te cechy znikają, władza degeneruje się w autorytaryzm.

Gdy pozostają, staje się konkretną formą miłości.

Symbolika baranka w całej Biblii

Teologiczne bogactwo pallium osiąga pełnię, gdy rozważamy rolę baranka w całej historii zbawienia.

Baranek pojawia się:

- w ofierze Abla,
- w ofierze zastępczej Izaaka,
- w Paschy żydowskiej,
- w proroctwach Izajasza,
- w przepowiadaniu Jana Chrzciciela,
- w Męce Chrystusa,
- w Apokalipsie.

Wszystko zmierza do Chrystusa.

Apokalipsa wielokrotnie ukazuje Chrystusa jako zwycięskiego Baranka.

Tam odkrywamy niezwykły paradoks.

Baranek jest także Królem.

Ofiara jest także zwycięzcą.

Ofiara jest także triumfem.

Prawdziwa władza rodzi się z daru z siebie.

To właśnie chce nauczać pallium.

Pallium i duchowość pasterza

Z perspektywy duszpasterskiej pallium stanowi prawdziwy program życia.

Przypomina arcybiskupowi, że ma:

- szukać zagubionej owcy,
- bronić stada,
- karmić wiernych duchowo,
- trwać w jedności z Kościołem powszechnym,
- być gotowym na ofiarę,
- prowadzić w miłości i prawdzie.

Nie jest to zwykła szata.

Jest to stałe wezwanie do nawrócenia.

Za każdym razem, gdy arcybiskup je zakłada, powinien pamiętać słowa Chrystusa skierowane do Piotra po zmartwychwstaniu:

| *„Paś owce moje” (J 21,17).*

Zakończenie: znacznie więcej niż kawałek wełny

W oczach świata pallium może wydawać się jedynie wąskim pasem białej wełny.

Jednak kryje się za nim wieki historii, teologii, duchowości i tradycji.

Błogosławione baranki, pamięć św. Agnieszki, komunie z Piotrem, Dobry Pasterz, ofiara Chrystusa i troska o dusze łączą się w tym małym ornamencie liturgicznym.

W epoce zafascynowanej władzą pallium głosi głęboko chrześcijańską prawdę: prawdziwa władza nie mierzy się liczbą osób, które są posłuszne, lecz głębią miłości i służby.

Wełna baranka przypomina arcybiskupowi, że nie jest powołany, aby upodabniać się do możnych tego świata, lecz do Baranka zabitego, który króluje z Krzyża.

A ta nauka nie jest tylko dla biskupów.

Jest dla nas wszystkich.

Bo każdy chrześcijanin, gdziekolwiek został postawiony przez Boga, jest wezwany, by nieść innych na swoich ramionach, służyć z pokorą i odzwierciedlać Dobrego Pasterza, który oddał swoje życie za swoją owczarnię.

Tak więc za każdym razem, gdy spoglądamy na pallium, nie widzimy już tylko szaty liturgicznej, lecz milczącą homilię utkaną z wełny, historii i wiary; żywą katechezę głoszącą, że prawdziwa wielkość w Kościele zawsze przybiera postać baranka.